

Primer aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer

Recollim un extracte de las
paraules del Dr. Antoni Pujals
en l'homilia de la Missa
d'aniversari a l'Església de
Montalegre de Barcelona.

21/10/2003

El 6 d'octubre –avui fa un any–, a la
Plaça de San Pere, a primera hora del
matí, escoltàvem commoguts les
paraules amb què el Sant Pare

definia sant el nostre Pare. La canonització no és una simple confirmació de la beatificació. És una declaració “dogmàtica”. En la beatificació l'Església autoritza que un fidel sigui anomenat beat i rebi culte públic en determinats llocs. En la canonització, en canvi, el Sant Pare declara i defineix com a veritat de doctrina catòlica que un fidel és sant, i estén el seu culte a tota l'Església. Sempre vam tenir la seguretat que el nostre Pare era sant; ara ho sabem amb la certesa de la fe.

Acabem d'escoltar en l'Evangelí segons Sant Lluc aquestes paraules: “Pujà Jesús a una de les barques, la de Simó Pere, i li va demanar que l'apartés una mica de terra. Des de la barca, assegut, ensenyava la gent” (Lc 5, 3). La iniciativa és del Senyor, que amb una llibertat tan gran com el seu amor, puja a la barca de Pere sense demanar permís. Duc in altum –li diu–, “rema mar endins i llanceu

les xarxes per pescar” (Lc 5, 4). I la barca –l'Església– es va endinsar en les aigües i van llançar les xarxes en tots els mars. La barca de Pere porta dos mil anys pescant, recollint per al Senyor grans quantitats de peixos. Regnare Christum volumus!, ¡volem que el Crist regni! I exigència de la seva glòria i del seu regnat és que omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam: tots, amb Pere, a Jesús per Maria.

Dijous passat celebràvem el 75è aniversari de la fundació de l'Opus Dei, i recordàvem aquell 2 d'octubre de 1928. Durant uns dies de recés a la casa dels Pares Paüls del carrer García de Paredes de Madrid, mentre feia oració a l'habitació que li havien assignat, sant Josepmaria va veure l'Opus Dei i va escoltar el repicar de les campanes de la no molt llunyana parròquia de Nuestra Señora de los Ángeles, al costat de Quatre Camins, que sonaven festejant la seva

Patrona. (...) Jesús va dipositar en el seu cor una llavor encesa en amor, i aquesta llavor és avui un arbre frondós, de tronc esvelt, que reconforta amb la seva ombra una legió d'ànimes.

Han transcorregut 75 anys, hem celebrat les Noces de Platí. Les hem celebrat amb el nostre estil, sense soroll, com ens va ensenyar el nostre Pare, amb molta oració personal, en l'alegria i en la intimitat de la vida en família. Són dies d'intensa acció de gràcies, dies de lloança a Déu U i Tri, Deo omnis gloria!; donant gràcies també per la figura de sant Josepmaria i el missatge de la crida universal a la santedat. En tenim prou, per a sorprendre'ns, amb considerar el que Déu ha fet en les vides de tants i tants: ha infós en la ment i en el cor d'una multitud l'esperit de l'Opus Dei. ¡Quina sembra de pau, d'alegria i d'eficàcia en el servei de l'Església! Serviam!

¡Quina fecunditat tan gran ha tingut la vida del nostre Pare! (...)

Una vegada, a Brasil, una dona li va preguntar: “Pare, ¿per què li deien que era un boig?” I ell va contestar: “¿Et sembla poca bogeria dir que enmig del carrer es pot i es deu ser sant? Que pot i deu ser sant aquell que ven gelats amb un carret, i l'empleada que es passa el dia en la cuina, i el director d'una empresa bancària, i el professor de la universitat, i aquell que carrega les maletes sobre les seves esquenes...? ¡Tots cridats a la santedat! Ara això ho ha recollit l'últim Concili, però en aquella època –1928–, a ningú no li cabia en el cap. De manera que era lògic que pensessin que estava boig (...). Ara ja sembla natural, però aleshores no era així”.

Aquest va ser el programa de la seva vida i aquest ha de ser el de la nostra vida: deixar que el Senyor prengui

també la iniciativa de la nostra existència i que ens pugui utilitzar com a instruments seus. ¡Quina labor tan admirable farà el Senyor si ens deixem utilitzar! “Somieu i us quedareu curts”. No es tracta de somiar només en els pobles, barris i ciutats de la vella Europa que cal recristianitzar. Ni ens podem deturar somiant en l'expansió per tantes nacions en les quals el Senyor encara no és conegut. El nostre somni ha de traspasar els segles que han de venir, contemplar les futures generacions que aniran arribant al llarg dels segles. I, al final, quan el Rei digui: “Veniu, beneïts del meu Pare, entreu a posseir el Regne que us està preparat des del principi del món” (Mt 25, 35), allà hi serem tots, allà confiem ser amb sant Josepmaria, amb més goig que el 6 d'octubre a Sant Pere, ja que allò va ser només una primícia. El Cel és la meta del nostre camí a la terra. Jesucrist ens ha precedit i allà, en

companyia de la Mare de Déu i de Sant Josep, dels Àngels i dels Sants, espera la nostra arribada.

Per acabar, m'agradaria demanar-vos que, com ens ha demanat reiteradament el Prelat de l'Opus Dei, Mons. Xavier Echevarría, visquem aquests dies molt units al Sant Pare, que el pròxim dia setze compleix vint-i-cinc anys portant exemplarment el pes de tota l'Església. Resem molt per ell, per les seves intencions, per la seva salut: ell és el Vice-Crist, el dolç Crist a la terra. I així Santa Maria, la nostra Mare, estarà contenta.

7 d'octubre de 2003

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/primer-
aniversari-de-la-canonitzacio-de-sant-](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/primer-aniversari-de-la-canonitzacio-de-sant-)

Josep Maria Escrivà de Balaguer
(12/08/2025)